

מ"ת 38438/02/14 - מדינת ישראל נגד זכריא בדואן

בית משפט השלום בירושלים

מ"ת 38438-02-14 מדינת ישראל נ' בדואן(עציר)

בפני	כב' השופט ד"ר אוהד גורדון
מבקשים	מדינת ישראל
נגד	
משיבים	זכריא בדואן (עציר)

החלטה

בפני בקשה למעצרו של המשיב עד לתום ההליכים.

רקע

1. כנגד המשיב הוגש כתב אישום הכולל שני אישומים.

באישום הראשון מיוחסות למשיב עבירות של התחזות, לפי סעיף 441 רישא לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"); ושהיה בלתי חוקית, לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952 (להלן: "חוק הכניסה לישראל").

כפי הנטען, ביום 6.2.14 שהה המשיב במסעדה בכפר קאסם, ללא אישור כדן. כשהתבקש בידי שוטרים להזדהות הציג תעודת זהות השייכת ליוסף בדראן, המתגורר בירושלים.

2. באישום השני מיוחסות למשיב עבירות של התפרצות, גניבה, החזקת מכשירי פריצה והיזק לרכוש במזיד, לפי סעיפים 406(ב), 384, 409, 452 לחוק העונשין, וכן עבירה של שהיה בלתי חוקית לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל.

כפי הנטען, ביום 12.5.12 התפרץ המשיב ששהה בישראל שלא כדן, יחד עם פואז סמארה (להלן: "פואז") ואדם נוסף, לבית ברח' הגלבווע 28 במבשרת ציון. זאת, כשברשותם כלי פריצה הכוללים כובע, זוג כפפות שחורות, כיסוי כלי פריצה, פנס שחור, "לדרמן", לום, שני מברגים ופטיש. הם זרעו בבית הרס רב ונטלו רכוש יקר. כששכן הבחין בהם, נמלטו עם הרכוש ובמהלך בריחתם השאירו בחצר האחורית של הבית את הרכוש ובסמוך תיק ובו כלי הפריצה.

גדר המחלוקת

3. הסנגור אינו חולק כי מרשו שהה, באישום הראשון, בישראל שלא כדן. עם זאת לטענתו, המשיב פותה בידי סוכן

עמוד 1

משטרתי להגיע לישראל וזאת כדי שיוכלו לעצרו. לעמדתו, הדבר נתמך בכך שמדוחות הפעולה עולה כי השוטרים הגיעו למסעדה על סמך מידע מודיעיני ובידיעה שהמשיב מצוי בה. עוד נטען שחומר הראיות אינו מבסס את אישום ההתחזות, שכן השוטר שביצע את המעצר לא רשם בדו"ח הפעולה כי המשיב הציג בפניו את תעודת הזהות הכוזבת, ומסמך אחר בנושא אינו קביל בהיותו עדות שמועה.

בנוגע לאישום השני נטען, כי המשיב הציג הסבר סביר להימצאות ה-DNA שלו על כפפה שנמצאה בסמוך לבית הנפרץ ולכלי הפריצה.

על רקע אלה, ובשל חלוף הזמן מאירוע ההתפרצות, טען הסנגור שאין להותיר את מרשו במעצר וניתן לשחררו בהפקדה כספית.

4. המבקשת ביקשה לדחות את טענות ההגנה והדגישה את חומר הראיות הקיים ובכלל זה כי פואז הורשע בביצוע ההתפרצות הנדונה.

דין והכרעה

ראיות לכאורה באישום הראשון

5. ההגנה מאשרת, כאמור, כי המשיב שהה בישראל שלא כדין, אך טוענת שהמשיב הודח בידי סוכן משטרה להיכנס לישראל.

לטענה זו אין בסיס בראיות. עיון בהודעתו של המשיב מיום 7.2.14 מעלה, שכאשר נחקר לא העלה את ההסבר אותו מציג, כיום, סנגורו. המשיב טען באזני חוקרו שנכנס לישראל כדי לחפש עבודה משום ששמע שבאזור הנדון מועסקים תושבי שטחים רבים (ש' 18-19).

ההגנה סומכת טיעונה על כך שמבצע המעצר כתב בדוח הפעולה, כי הגיע למסעדה בעקבות הכוונת-מודיעין לפיה המשיב ואחרים מצויים במקום (דו"ח שוטר 291 מיום 6.2.14). בדברים אלה אין אלא להעיד, שהתקבל מידע מודיעיני על הימצאות המשיב במקום, ואין בהם לבסס ולו ברמיזה את התיזה אודות סוכן שהדיחו להיכנס לישראל.

מכאן, שישנן ראיות לכאורה לעבירת השהיה הבלתי חוקית.

6. באשר לעבירת ההתחזות, התיזה שהוצגה היא כי השוטר, שמצא על גוף המשיב את תעודת הזהות של יוסף בדראן, רשם בדו"ח הפעולה את הפרטים המופיעים בתעודה. הינו, טעותו של השוטר באשר לזהות המשיב לא נבעה ממעשים של המשיב, כגון הצגת התעודה בפני השוטר, אלא משגגה של השוטר בעקבות החיפוש שערך על המשיב.

תיזה זו לא יכולה לבסס, ברמה הלכאורית, חולשה בראיות. זאת, שכן היא לא נטענה בידי מי מן הנחקרים אשר נכח במעמד המעצר. בבחינת הראיות הקיימות מעלה אבחנה בין ההתרחשות במעמד המעצר, לבין התרחשות מאוחרת יותר בתחנת המשטרה. אפרט:

המשיב, בהודעתו מיום 7.2.14, טען כי הזדהה בפני השוטר בשמו האמיתי "ולאחר מכן" ערך עליו השוטר העוצר חיפוש

והוציא את תעודת הזהות מהכיס האחורי שלו, שאז אמר המשיב לשוטר שלא מדובר בתעודת הזהות שלו, שכן זו נמצאת בביתו (ש' 6-2). דברים דומים אמר בהודעה מיום 10.2.14, הגם שבהזדמנות זו לא הזכיר כלל כי השוטר העוצר ראה את התעודה, וטען שרק לאחר שהעבירו אותו לתחנת המשטרה אמר לשוטרים כי יש לו תעודה שאינה שייכת לו (ש' 2 ואילך).

הסברים משתנים אלה של המשיב שונים מתיזת ההגנה שהוצגה בדיון, כמפורט לעיל. יתר על כן, הן התיזה והן הסברי המשיב אינם הולמים את העולה מדוחות הפעולה של השוטרים. תחילה, השוטרים שביצעו את המעצר:

שוטר 291 כתב כי לאחר ביצוע המעצר ו"לאחר תשאול התברר כי החשודים הם: ... יוסף בדראן ת.ז. 312446990" (ההדגשה הוספה). עוד הוסיף שרק "לאחר בדיקה בתחנת טייבה ע"י בלשי תחנת שפט י-ם התברר כי החשוד: יוסף בדראן הוא הינו זכריה בדואן ת.ז. 946047289".

שוטר אחר שנכח במעמד המעצר, שוטר 118, תאר בדו"ח הפעולה את מהלך המעצר והוסיף "החשוד זוהה לאחר מכן שעונה לשם בדראן יוסף עסאם חאמד, ת.ז. 312446880 שמתגורר בירושלים". שוטר 118 לא ציין כלל שבשלב כלשהו התברר שמו האמיתי של המשיב.

מכאן עולה, כי נכון למעמד המעצר שני השוטרים שנכחו במקום סברו כי שמו של המשיב הינו יוסף בדראן. רק בהמשך, בתחנת המשטרה, התברר שמו האמיתי.

מהלך דברים זה נתמך גם במזכרו של רס"ל בארי מיום 6.2.14. בארי לא השתתף במעצר אלא הגיע, במהלך משמרת, לתחנת טייבה, שם טיפל במשיב שקודם לכן נעצר זוהה בשם אחר. בארי כתב, כי ערך למשיב בדיקה ב"מורפוטאץ" שאז "הפרטים שיצאו ע"י הבדיקה הופיע כזכריה בדואן". ודוק: חשיבותו של מסמך זה אינה בעדות השמועה הכלולה בו באשר לזיהוי בשם אחר, ממה אתעלם, אלא בחשיפת שמו האמיתי של המבקש בתחנת המשטרה, באמצעות הבדיקה שערך רס"ל בארי.

מכל אלה עולה, ברמת הראיות לכאורה, כי במעמד המעצר לא הזדהה המשיב בשמו האמיתי, אלא כיוסף בדראן, וסיפק גם את מספר תעודת הזהות של בדראן. תפיסתה של תעודת הזהות של בדראן אצל המשיב מתווספת לראיות אלה. רק בהמשך, בתחנת המשטרה ולאחר בדיקה התברר שמו האמיתי של המשיב.

נתונים אלה מקימים ראיות לכאורה להתחזות בפני השוטרים במעמד המעצר.

7. אציין כי לצורך החלטת המעצר די, לשיטתי, בקיומן של ראיות לכאורה לאישום הראשון. אבאר זאת בהמשך. ועם זאת, היות שהנושא עמד במחלוקת בין הצדדים אדון גם באישום השני.

ראיות לכאורה באישום השני

8. שתי כפפות בהן השתמשו הפורצים נמצאו סמוך לדלת האחורית של הבית שנפרץ, המובילה לגינה, בתוך תיק ובו כלי הפריצה (מזכר נדב כוגן מיום 30.4.13, מזכר בוריס יצחקי מיום 12.5.12). התיק האמור הושלך בידי הפורצים (הודעת גאולה כהן מיום 13.5.12 ש' 15, הודעת אורי שלו מיום 9.7.12 ש' 15).

9. לפי חוות דעתה של רפ"ק שלומית אברהם מיום 10.7.12, על כפפה שסומנה 1.2.1 (להלן: "הכפפה הראשונה") התקבלה תערובת פרופילי DNA ובה פרופיל זכרי בולט "בר השוואה". על כפפה שניה שסומנה 1.2.2 התקבלה תערובת פרופילים ובה פרופיל זכרי בולט "בר השוואה" השונה מזה שהתקבל מהכפפה הראשונה 1.2.1. בהמשך, לפי חוות דעת של נעמי זקן מיום 15.4.13, על הכפפה השניה שסומנה 1.2.2 התגלה DNA של פואז. לפי חוות דעת המשך של גב' אברהם מיום 30.4.13, פואז אינו בבחינת תורם לשאר הפרופילים שהתקבלו מהמוצגים בתיק. לפי חוות דעת של אביבה דלריצ'ה כרמון מיום 1.7.12, ישנה התאמת DNA של המשיב לכפפה הראשונה שסומנה 1.2.1.

מכל אלה עולה, כי DNA המשיב נמצא על כפפה ראשונה בתוך תיק ובו כלי הפריצה, שהשליכו הפורצים בכניסה לבית שנפרץ, וכי על כפפה שניה נמצא DNA של פואז.

10. המדובר בראיה שיש בה עצמה ניכרת, לנוכח מיקום הכפפה בתוך התיק לצד כלי הפריצה, ומיקום התיק בכניסה לבית ובמסלול הבריחה. המשיב, מצידו, הכחיש שנכח במקום (או בכלל בישראל באותה עת). על כן, יש בראיות לקשור את המשיב לאירוע ההתפרצות.

11. ההגנה מציגה הסבר אלטרנטיבי להימצאות ה-DNA. לפיו, בשל היכרות המשיב עם פואז אפשר שפואז נכנס למוסך בו עבד המשיב ונטל לביצוע ההתפרצות כפפה בה השתמש קודם לכן המשיב.

ברי כי באישום הנשען על ראיה פורנזית על גבי חפץ נייד, יש לבחון בזהירות קיומם של הסברים חלופיים. עוד אציין כי אינני מבקש לקבוע מסמרות בנושא ההסבר החלופי, שוודאי יידון בידי המותב שידון בהליך העיקרי. ועם זאת, איני סבור כי בחומר הראיות שלפני ישנו עיגון מוצק די הצורך להסבר החלופי, במידה שיש בה לגרוע בצורה מהותית מן התשתית הלכאורית. אנמק:

להסבר שהוצג בידי ההגנה בדיון אין זכר בהודעותיו של פואז. בהודעות מיום 24.4.13 ומיום 2.5.13 הכחיש פואז כליל את ביצוע ההתפרצות והרחיק עצמו מן הכפפות. ממילא, שלא טען שהביא לאירוע ההתפרצות כפפה בה נגע קודם לכן המשיב.

ההסבר הנדון נשען על אמירות שונות של המשיב בחקירותיו. אלא, שמדובר בפיתוח מסוים של האמירות, שכן המשיב לא הציג את ההסבר הנדון בצורה קונקרטי: הוא לא טען כי נתן לפואז כפפה בה השתמש, או כי פואז הגיע למוסך בו עבד המשיב ונטל כפפה כאמור. גרסתו, שוודאי תבדק בהמשך, הייתה מינורית בהרבה ומלווה בסימני שאלה:

בהודעה מיום 7.2.14 טען המשיב שלא נכנס כלל לישראל בעיתוי הרלבנטי, וסיפר לחוקר שהוא מתגורר בכפר בידו ועובד בשטחים "בבנין או בעופות".

בהודעה מיום 10.2.14 הוסיף המשיב כי הוא מכיר את פואז "מהכפר... אין קשר, שלום שלום" (ש' 83-85).

עד כה, אפוא, אין דברי המשיב מתיישבים עם טענה לפיה המשיב עבד במוסך ובאמצעות כפפות, ופואז ביקרו במוסך ונטל כפפה בה השתמש.

רק ביום 12.2.14, כאשר נחקר המשיב לגבי הכפפה הנדונה והבין ש-DNA שלו נמצא עליה, טען המשיב שהוא עובד עם כפפות ויתכן שמישהו זרק את הכפפה בקרבת הבית שנפרץ. עוד הוסיף "פואז סמארה גר גם בידו והעבודה שלי

הייתה בבידו" (ש' 26).

המשיב לא הציג, אפוא, אירוע קונקרטי שיש בו לקשור בין פואז לבין נטילת כפפה בה השתמש המשיב, ואף לא לביקור במוסך בו עבד המשיב. כל שטען הוא כי פואז גר בכפר בו עובד המשיב. אין בכך הסבר אלטרנטיבי קונקרטי. זאת ועוד, התפתחות גרסתו של המשיב בנושא כמתואר לעיל, לרבות הצגת ההיכרות בינו לבין פואז כמינורית, טעונה בחינה ומקשה על קבלת ההסבר החלופי כאלמנט בר משקל שיש בו כבר בשלב הלכאורי לפגום בעצמת הראיות.

12. על רקע כל אלה סבורני, כי הראיות הקיימות לגבי האישום השני עומדות ברף הנדרש בשלב הראיות לכאורה, וזאת מבלי לשלול את הצורך בבחינה זהירה, בהמשך ההליך, של התיזה החלופית שהוצגה.

בחינתה של עילת מעצר ואפשרות שחרור לחלופה

13. היותו של המשיב תושב שטחים אינה, בפני עצמה, עילה למעצרו, אך מדובר בשיקול רלבנטי באמדתן עצמת החשש להימלטות מאימת הדין ולסיכול החקירה, וזאת בשל הקלות היחסית של ההימלטות בשטח הנדון (בש"פ 10418/08 **טאלאלקה** (15.12.08), בש"פ 6781/13 **קונדוס** (4.11.13)). בעניין **קונדוס** התווה בית המשפט העליון את מערכת השיקולים הצריכה לעניין, כאשר לענייננו רלבנטיות הקביעות הבאות: תחילה, כי קיומן של עבירות נוספות לעבירת השהיה הבלתי חוקית פועל בעד קבלת הבקשה (פיס' 11). שנית, כי שיקול דומיננטי הוא עברו הפלילי של נאשם כאשר "ככלל, ביצוע עבירות חוזרות ונשנות של שהיה בלתי-חוקית מקשה על מתן אמון בנאשם" (פיס' 12) וכי עבר הכולל גם הרשעות בעבירות שאינן אך שהיה בלתי חוקית יהווה שיקול בעד קבלת הבקשה (שם).

14. בענייננו מוביל מאזן השיקולים לקבלת הבקשה. המשיב ריצה עד כה עונשי מאסר בפועל בגין שהיה בלתי חוקית וביצוע עבירות נוספות הדומות במהותן לעבירות בהן הוא מואשם כעת. אחד האירועים בוצע למרות עונש מאסר מותנה. בפרשה הנוכחית נכנס לכאורה המשיב לישראל שלא כדין, פעמיים, ובאמת הפעמים עשה זאת למטרת ביצוע התפרצות מתוכננת, בלוויית אחרים. נתונים אלה מחזקים את החשש להימלטות, אם ישוחרר המשיב ממעצר, ומוסיפים ומקימים עילת מסוכנות שעניינה בביצוע חוזר ונשנה של עבירות רכוש.

15. לטעמי, אין בחלוף הזמן מאז בוצעה ההתפרצות, בשנת 2012, כי להפחית מעצמתן של העילות. זאת, לנוכח הרצידיביזם העולה מן ההרשעות הקודמות והעובדה שלהבדיל מן התקופה בה הילך המשיב חופשי, כיום תלוי ועומד נגדו כתב אישום חמור שהוא בבחינת תמריץ להימלט.

איני סבור כי ניתן לתת במשיב את האמון הדרוש לצורך שחרורו ממעצר או להניח, כי תנאי שחרור ירתיעו אותו מביצוע נוסף של עבירה דומה ויבטיחו את התייצבותו למשפט.

16. למעלה מן הצורך אציין, כי לשיטתי די באישום הראשון כדי להכריע את הכף לעבר מעצר עד לתום ההליכים. השילוב שבין שהיה בלתי חוקית והניסיון להתחזות בפני השוטרים שאף צלח (עד להגעה לתחנת המשטרה, שאז התבררה זהות המשיב), ועל רקע העבר הפלילי, מעצים את עילות המעצר באופן שאינו מאפשר להתמודד עמן באמצעות תנאי שחרור.

17. על רקע כל אלה, אין מנוס ממעצרו של המשיב עד לתום ההליכים וכך אני מורה.

זכות ערר כדין

ניתנה היום, ח' אדר ב תשע"ד, 10 מרץ 2014, בנוכחות הצדדים.